

Alojzij Gradnik:

Pomlad.

Med travo pisano spi v solnčnem kresu
blesteča kača, bela po telesu
in gladka, mirna, zvita v mal obroč,
se ko zapestnica srebrna zdi . . .
Če trava zašumlja, se razpusti
in čaka . . .

Bila je pomlad nekoč,
in zdaj je spet . . . Jaz grem čez sočne trate,
in moje misli so vse misli nate . . .
Še v tvojem strupu teče moja krv,
še gnile rane so — Zastonj bil lek
je vsak mi in zastonj ves beg
pred tabo, v srebru se blesteči črv.

Mladost.

Kje si, kje, mladost ti moja mila?
Rosa — solnčni žar te je ožgal,
prah srebrn — te veter je odgnal,
bel oblak — si v nič se razgubila.

Kje je, kje je zdaj tvoj grob zeleni?
Glej, jeseni moje zadnjih rož,
bi po dolgi hoji truden mož
nesel k tebi vekomaj zgubljeni.

